

William Butler Yeats

Bordal

A bor a szájon át fut,
Szerelem szemeken gyúl;
Nekünk ennyi igazság jut
A síron innen és túl.
Rád nézve sóhajtok,
Ha kezem pohárért nyúl.

A Drinking Song

Wine comes in at the mouth
And love comes in at the eye;
That's all we shall know for the truth
Before we grow old and die.
I lift the glass to my mouth,
I look at you, and I sigh.

A rózsafa

„Könnyű a szót odavetni”,
Szólt az egyik barát,
„Talán gyalázkodó beszéd
Emészti a rózsafát;
Vagy a szél lehetett,
Keserű tengeren át.”

„Csak öntözni kéne azt”,
A másik felelte,
„Hogy újra zsenge zöld legyen
Lombja egyre telve,
Virágba boruljon az ága
A kert fényét emelve.”

„De hol vehetünk vizet”,
Így az egyik barát,
„Mikor kiapadt a kút rég?
Más nem maradt tehát,
Mint saját vörös vérünk,
Öntözni a rózsafát.”

Vándorlegény dala

Kimentem én az erdőre,
Egy esztelen, lázas esten,
Pecázáshoz ügyesen póré
Mogyorófa botot nyestem;
Mikor fehér lepkék lepték
El a tájat és ezer csillag,
Bedobtam csalibogyóm egy kék
Patakba, rajta hal csillant.

Amint a földre letettem,
Hogy szítanám a tüzet ott,
Moccant valami, észrevettem,
S valaki néven szólított:
Csillogó lánnyá változott,
Hajában alma virága,
A partra szava bájt hozott,
De ködbe veszett a drága.

Azóta is tart e lázas álom,
Őszen is még az utat rovom,
Hegyen-völgyön át megtalálom,
Megcsókolom, kezén fogom;
Rajtam másnak nincs hatalma,
Réten futunk szenvedéllyel,
Eledelünk a vadalma
Arany nappal, ezüst éjjel.

Levélhullás

A lomha lombokat belengi már az ősz,
Az egér a kéve alá bújt, kedves;
Berkenye anyó felettünk sárga-ősz,
Szamócalevél zörög, pedig nedves.
Fakuló szerelem perce kerülget,
Elgyötört, bús lelkünk túl van a harcon;
Váljunk el, emléked ködbe merülhet,
A csók után könnyesepp fut át az arcon.

A hangulatok

Mint a gyertya, kiég,
Elfolyik az idő,
Az erdő a hegyen
A napjait éli még;
De mi van, ha egy dicsó,
Tűzben fogant hangulat
Már nem a tiéd?

A második eljövétel

A sólyom egyre csak köröz, köröz,
A tág világ nagyobb körre ösztönöz;
Szétpereg minden, nem tart a tengely;
Anarchia árad, mint a tenger,
Vértől iszamós dagály közelít,
Senki sem ártatlan, akit beterít;
Kétked a jó, de a rossz tettein
Átüt a merő szenvedélyes erő.

Biztosan jelenés közeleg;
A második eljövétel közeleg.
A második eljövétel! Látom,
Hogy valami mozdul a dombháton:
A korszellem éled a holt tájon;
Közönnyel készül, hogy alászálljon,
Emberarca könnyörtelenül szép,
Nehéz oroszláncombja mozdul épp,
A felzavart madárraj árnyába lép.
Leszáll az éj, de már tudom, miképp
Esett, hogy a húsz évszázad alatt
Rémálomba révedve ott maradt,
És tudom, milyen iszonyú fenevad
Vánszorog Betlehembe megszületni.

M. Pálffy Erika fordításai

